

1.Sygn. akt II K 63/19

1.2.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Adam Barczak

Ławnicy Jadwiga Iwaniec, Stanisław Żokowski

Protokolant p.o.sekr.sąd. Milena Klein

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Olsztyn – Południe Marioli Beker – Pawluczuk

po rozpoznaniu w dniach 26 czerwca 2019 roku, 27 czerwca 2019 roku, 28 czerwca 2019 roku, 02 lipca 2019 roku, 08 lipca 2019 roku, 09 lipca 2019 roku, 04 września 2019 roku, 10 września 2019 roku, 20 września 2019 roku, 24 września 2019 roku, 07 listopada 2019 roku, 19 listopada 2019 roku, 29 listopada 2019 roku, 05 grudnia 2019 roku, 20 grudnia 2019 roku, 09 stycznia 2020 roku, 12 lutego 2020 roku, 09 czerwca 2020 roku oraz 10 czerwca 2020 roku

sprawy **K. V. (1)**

syna W. i W. z d. O.,

urodzonego (...) w E. w A. (...)

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 13 marca do 17 marca 2017 roku na terenie O. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął oraz przetrzymywał zakładnika w osobie A. K. (1) (poprzednio D.) oraz stosował groźbę uszkodzenia ciała, pozbawienia życia, zniszczenia mienia, porwania syna wobec T. S. (1), w celu zmuszenia T. S. (1) jako świadka w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komisariat Policji w Dobrym Mieście pod sygn. RSD-577/16 nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową Olsztyn – Północ w Olsztynie pod sygn. PR 1 Ds.3082.2016, do zmiany obciążających go zeznań, a nadto działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przemocą w postaci wzięcia i przetrzymywania A. K. (1) w charakterze zakładnika oraz wielokrotnymi groźbami pozbawienia życia, w tym przy użyciu noża dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 6.000 rubli, 500 euro i 1800 złotych na szkodę A. K. (1), samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości około 35 tysięcy złotych, użytkowanego przez wymienionego oraz usiłował doprowadzić A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30 tysięcy euro, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję miejscowej jednostki Policji,

tj. z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 245 kk w zb. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w okresie od 13 marca do 14 marca 2017 r. na terenie O. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pozbawił wolności T. S. (1),

tj. z art. 189 § 1 kk

III. w okresie od 13 marca do 14 marca 2017 r. na terenie O. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pozbawił wolności Ł. S. (1) oraz stosował przemoc w postaci uderzenia w twarz Ł. S. (1) oraz stosował groźbę

pozbawienia życia w celu wywarcia wpływu na Ł. S. (1) i skłonienia do zaniechania powiadomienia organów ścigania o fakcie wzięcia i przetrzymania jako zakładnika A. K. (1) (poprzednio D.) oraz pozbawienia wolności pokrzywdzonego, T. S. (1) i K. W. (1), których Ł. S. (1) był świadkiem,

tj. art. 189 § 1 kk w zb. z art. 245 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

IV. w okresie od 13 marca do 14 marca 2017 r. na terenie O. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pozbawił wolności K. W. (1) oraz stosował groźbę pozbawienia życia w celu wywarcia wpływu na K. W. (1) i skłonienia do zaniechania powiadomienia organów ścigania o fakcie wzięcia i przetrzymania jako zakładnika A. K. (1) (poprzednio D.) oraz pozbawienia wolności pokrzywdzonego, T. S. (1) i Ł. S. (1), których K. W. (1) był świadkiem,

tj. art. 189 § 1 kk w zb. z art. 245 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

V. w dniu 26 października 2018 r. w m. T., gm. B., groził A. K. (1) (poprzednio D.) pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudzały w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. art. 190 § 1 kk

o r z e k a :

I. oskarżonego K. V. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go, wymierzając na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 189 § 1 k.k. i za to skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III. aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go, wymierzając w oparciu o art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III. aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go, wymierzając w oparciu o art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. oskarżonego uniewinnia od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V. aktu oskarżenia;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., 85 a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I – IV i wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 listopada 2018 roku godz. 15:00 do dnia 20 maja 2019 roku godz. 15:00 i od dnia 01 września 2019 roku godz. 15:00;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka względem oskarżonego obowiązek naprawienia szkody: w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie I. poprzez zapłatę na rzecz A. K. (1) kwoty 4387 zł. (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt siedem złotych), zaś w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie II. poprzez zapłatę na rzecz T. S. (1) kwoty 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych);

IX. na podstawie art. 41 a § 1 i § 4 k.k., art. 43 § 1 k.k. orzeka względem oskarżonego zakaz kontaktowania się bezpośrednio i za pośrednictwem innych osób, jak również przy użyciu wszelkich form komunikacji oraz zakaz

zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 metrów wobec pokrzywdzonych A. K. (1), T. S. (1), Ł. S. (1) i K. W. (1) – na okres 10 (dziesięciu) lat co do każdego z nich;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy zapisany w księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie pod numerem 22/19 nakazuje zwrócić oskarżonemu;

XI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oskarżonego zwalnia na rzecz Skarbu Państwa od kosztów sądowych, w tym opłaty, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. orzeka, że w części uniewinniającej koszty ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 63/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	K. V. (1)	<p>- czyn opisany w pkt I wyroku, stanowiący przestępstwo określone w art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 245 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>- czyn opisany w pkt II wyroku, stanowiący przestępstwo z art. 189 § 1 k.k.</p> <p>- czyn opisany w pkt III wyroku, stanowiący przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>- czyn opisany w pkt IV wyroku, stanowiący przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony K. V. (1), z pochodzenia O., stale zamieszkiwał w Polsce. Pozostawał do 01 grudnia 2017 r. w związku małżeńskim z A. B. (1) i zamieszkiwał w miejscowości K.. Z tego związku pochodzi dwoje dzieci, młodszy syn urodził się (...)	częściowo zeznania A. B.	(...) o. - 1640,	
wywiad kuratora	559 - 560		
Oskarżony równolegle przez 9 lat pozostawał w nieformalnym związku z T. S. (1), przed którą	zeznania T. S.	(...), 51, 89	

<p>ukrywał fakt posiadania żony i dzieci w Polsce. Utrzymywał natomiast kontakty z rodziną zamieszkałą w C., w O. K.. Oskarżony praktycznie stale zamieszkiwał z T. S.. Oskarżony pożyczył od niej 30.000 zł. a nadto za pieniądze pokrzywdzonej sprowadził z Niemiec samochód M. (...) z 1993 r., który użytkowała stale T. S. i w który zainwestowała następnie dość sporą sumę pieniędzy. Samochód ten po sprowadzeniu formalnie jej sprzedał, z tym że za kwotę mniejszą od rzeczywistej wartości.</p>			
<p>W dniu 30 marca 2015 r. oskarżony oraz A. K. (1) (poprzednio D.) zostali tymczasowo aresztowani do sprawy związanej min. z wymuszaniem haraczy w B. i F. R.. Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2016 r. sprawie Sygn. akt II K 369/16 SR w Bartoszycach wymienieni zostali skazani na kary sekwencyjne pozbawienia wolności i ograniczenia wolności. Na poczet kar pozbawienia wolności zaliczono im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, uznając je za wykonane (oskarżonemu K. V. w okresie 30.03.2015 r.- 16 września 2015 r.). W postępowaniu tym żaden z nich nie składał obciążających drugiego wyjaśnień, niemniej K. V. miał w późniejszym czasie pretensje do A. K., że</p>	<p>odpis wyroku</p>	<p>276 - 278</p>	

<p>ten jest "konfidentem" i jakimś sensie przyczynił się do jego skazania, co skutkowało konfliktem między nimi. W postępowaniu tym zatrzymano również T. S., jednak nie postawiono jej żadnych zarzutów.</p>			
<p>akta sprawy Sygn. akt II 369/16 SR w Bartoszycach</p>	<p>załącznik</p>		
<p>zeznania T. S.,</p>	<p>52</p>		
<p>W czasie tymczasowego aresztowania K. V. T. S. powzięła od funkcjonariuszy wiadomość, że ma on żonę i dzieci. Powyższe spowodowało, że zerwała z nim związek, jakkolwiek udzielała mu jeszcze pomocy, w czasie gdy był w areszcie, zwłaszcza że prosiła ją o to siostra oskarżonego. W tym okresie poznała ówczesną żonę A. K. - E. D. (1), z którą nawiązała kontakty i razem z ówczesnymi małżonkami D. często wyjeżdżała do R. (...), zajmując się przemytem papierosów i paliwa. W następstwie ujawnienia "podwójnego życia" oskarżonego doszło również do rozpadu jego małżeństwa z A. B., która jednak obwinia o to T. S. i jest do niej bardzo negatywnie nastawiona. W dniu 01 listopada 2015 r. doszło do emocjonalnego spotkania T. S. z A. B., w</p>	<p>zeznania T. S.</p>	<p>89, (...)</p>	

D., w którym uczestniczył również oskarżony.			
zeznania A. B.	(...)		
<p>Po rozstaniu z T. S. oskarżony przez rok nie utrzymywał z nią praktycznie żadnego kontaktu i nie dochodziło do żadnych incydentów. W październiku 2016 r. nawiązał kontakty telefoniczne, kiedy dowiedział się, że pokrzywdzona chce sprzedać samochód M. (...) i zaczął zabraniać jej tego, twierdząc, że pojazd należy do niego, "jest w jego stylu" i chce go dla siebie. Równocześnie zobowiązywał się do spłaty długu wobec T. S. (30.000 zł.), twierdząc że będzie spłacał w ratach. Pokrzywdzona poinformowała, że może samochód kupić za 25.000 zł, gdyż za tyle jest wystawiony, on zaś utrzymywał, że weźmie go za 15.000 zł i odda jej 15.000 zł, co dla T. S. było zupełnie nie do przyjęcia.</p> <p>Doszło wówczas do gwałtownej eskalacji zachowań oskarżonego, który zaczął nękać pokrzywdzoną telefonami i wiadomościami sms, wielokrotnie wulgarnie wyzywając, grożąc jej pobiciem, uszkodzeniem ciała, pozbawieniem życia i uszkodzeniem mienia. Gróźb tych pokrzywdzona zaczęła się bardzo</p>	zeznania T. S.,	k. 89, k. 94 o. - 95, k. 108	

poważnie obawiać.
Próbował zapobiec
sprzedaży samochodu,
podszywając się, jako
kupujący, pod inne osoby.
Pokrzywdzona obawiała
się, że zniszczy, bądź
ukradnie ten samochód
i o pomoc w jego
sprzedaży zwróciła się do
ówczesnych małżonków
D., którzy przechowali
pojazd. Telefon A. K.
(D.) został również
wskazany w ogłoszeniu.
Powyższe powodowało
również eskalację agresji
oskarżonego wobec A.
K.. Po sprzedaży pojazdu
T. S. kupiła sobie
innego M., którego z
obawy przed oskarżonym
zarejestrowała na swojego
brata. Oskarżony groził, że
ukradnie ten samochód,
że jest on dla niego "w
prezencie". Oskarżony w
celu zastraszenia T. S.
podjeżdżał pod jej dom,
zajeżdżał jej drogę na
terenie miasta, agresywnie
wykrzykiwał, miało to min.
miejsce w dniach 05 -
06 grudnia i 10 grudnia
2016 r. W toku jednego
ze zdarzeń pokrzywdzonej
pomógł A. K., oskarżony
przesłał wówczas w dniu
06 grudnia sms -a
do pokrzywdzonej "ty
(...) udało ci się, ale
to nic, do następnego"
Oskarżony zaczął również
kategorycznie zabraniać
pokrzywdzonej wyjazdów
do R. (...), grożąc
min., że będzie na nią
oczekiwał na granicy ze
swoimi ludźmi, że "pozna,
do czego jest zdolny",

<p>że "sytuacja ulegnie zmianie" a parę osób będzie "poturbowanych delikatnie". W sprawie oddania pokrzywdzonej długu złośliwie manipulował, twierząc min., że brak odpowiedzi to dowód zrzeczenia się roszczeń, czy podstawa do potrącania sobie po 1500 zł.</p>			
<p>zeznania E. D.,</p>	<p>(...) o., 117 o. - 118</p>		
<p>wydruki wiadomości</p>	<p>k. 97 - 106</p>		
<p>wydruki wiadomości</p>	<p>k. 90 - 93</p>		
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>415-421, 455 - 456, 689, (...), (...)- (...), (...), 1360 - (...) o., (...) o. - (...) o., (...) o. - (...), 1670 - 1680, (...) o. - (...) o., (...)</p>		
<p>W dniu 24 listopada 2016 T. S. złożyła zawiadomienie o przestępstwie gróźb karalnych. Oskarżony natychmiast się o tym dowiedział, groził, że zeznania te "wsadzi jej w brudne usta", że pokrzywdzona "nie rozumie co robi" składając na niego zawiadomienie. Również w rozmowie telefonicznej z dnia 25 listopada 2016 niezwykle agresywnie zapowiadał zemstę, wielokrotnie groził pozbawieniem życia T. S. jak i A. K. (którego określał min. jako "mięso")</p>	<p>zeznania T. S.</p>	<p>k. 88-89</p>	

wydruki wiadomości	k. 104, k. 110		
zapis rozmowy	k. 111 o. - 113		
W dniu 15 grudnia 2016 oskarżony celowo jechał wraz z innym mężczyźnami samochodem J. bardzo blisko za samochodem E. D., kiedy wracała z przejścia granicznego. Gdy zjechała na stację, za nią zjechał oskarżony i wyzywał od "konfidentów", pytał która z nich założyła mu tą sprawę, ona czy T. S.	zeznania E. D.	k. 118	
W dniu 29 grudnia 2016 r. oskarżony zajechał drogę T. S. na przejściu granicznym w B., wyskoczył z samochodu i w obecności r. (...) funkcjonariuszki wulgarnie wyzywał pokrzywdzoną, mówił "ty (...) wsadzę ci te zeznania do gardła, to jest twój ostatni wyjazd do R. (...)", szarpał za klamkę, następnie uderzył lub kopnął w samochód, a gdy pokrzywdzona otworzyła drzwi napluł jej w twarz.	zeznania T. S.	k. 114 o.	
W dniu 13 stycznia 2017 r. oskarżonemu postawiono zarzuty dot. nękania T. S. i gróźb karalnych. Zastosowano wobec niego dozór Policji z obowiązkiem stawiennictwa 2 razy w tygodniu w Posterunku Policji w D., połączony		k. 40, k. 41	

POSTANOWIENIE

z zakazem kontaktowania się z pokrzywdzoną i zakazem zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów.

Tego samego dnia oskarżony był jednak ponownie samochodem B. pod jej domem i dzwonił do niej a 21 stycznia 2017 był na stacji (...) w B. i tylko dzięki ostrzeżeniu A. K. nie doszło do żadnego incydentu. To drugie zdarzenie miało jednak charakter raczej przypadkowy.

Od połowy lutego 2017 oskarżony zaprzestał stawiania się na dozór. W dniu 27 lutego 2017 zarzut zmieniono (rozszerzono) a postanowieniem z dnia 15 marca 2017 zarządzone poszukiwanie oskarżonego, zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do KP w D., gdyż zaczął się ukrywać.

POSTANOWIENIE

173, k. 176 -177

zeznania T. S.

164 o. - 165

A. K. posiadał samochód osobowy B. (...) na r. (...) tablicach rejestracyjnych (...). Pojazd ten zarejestrowany był na obywatela r. (...), miał jedynie r. (...) dokumenty i formalnie był użyczony A. K., jednak faktycznie należał do niego i został kupiony za ok. 40.000 zł. Tablice r.

zeznania E. D.

(...) o.

<p>(...) umożliwiły szybsze przejazdy przez granicę pasem dla obywateli R. (...). W dniu 04 marca 2017 r. na przejściu granicznym A. K. wraz z innym mężczyzną stali tym pojazdem na pasie dla obywateli r. (...), za nimi stał pojazd, w którym była T. S.. A. K. i drugi mężczyzna czekając, palili papierosy na zewnątrz pojazdu. Następnie wsiedli i ruszyli do przodu a za nimi pojazd T. S.. Wówczas srebrny M. wyminął ich z lewej strony i zajechał drogę, czemu A. K. usiłował nieskutecznie przeszkodzić, zjeżdżając na lewo. Z M. wysiadł oskarżony K. V., był bardzo agresywny, wyzywał wulgarnie A. K. i wielokrotnie kopał samochód B., krzyczał do oczekujących w kolejce osób, nazywając A. K. "konfidentem". Mężczyźni w samochodzie B. nie otworzyli drzwi i nie reagowali w żaden sposób na zachowanie oskarżonego.</p>			
zeznania T. S.	k. 171 o.		
protokół oględzin	80 - 80 o., 78, 173 - 174		
W dniu 13 marca 2017 r. A. K. wraz z pasażerami Ł. S. (1) i K. W. (1) udali się przez przejście G. do O. K. samochodem B. (...) . T. S. (1)	zeznania T. S.	5-6, 51-57, (...) o. - (...) o., (...) o. - (...), 1730 - (...)	

jechała razem z nimi, samochodem M.. Granicę przekroczyli ok 14.45. Około godziny 16.00 tego samego dnia zamierzali powrócić do Polski przez przejście w B.. Wówczas zatrzymał się przy nich samochód M., z którego wysiadł mężczyzna i po rosyjsku kazał im udać się "wyjaśnić sprawę, którą K. prosił, żeby wyjaśnić". A. K. chciał, aby T. S. pojechała do Polski, ale mężczyzna nalegał, że musi udać się z nimi. Pojechali na stację paliw, gdzie mężczyzna nakazał pozostawić T. S. samochód i pojechać dalej samochodem B. wraz z pozostałymi. Zabrano im telefony. Udali się do restauracji w B., gdzie pojawiła się grupa nieznanego r. (...) mężczyzny, o wyglądzie wskazującym na przestępców pochodzących z r. (...) T. S. i A. K. polecono wejść do restauracji a dwaj pozostali mieli czekać w samochodzie. Jeden z mężczyzn zadzwonił po K. V., który po pewnym czasie przyjechał. Na czas jego rozmowy z A. K. T. S. oczekiwała przez lokalem razem z pozostałymi. Po dłuższym czasie nakazano im udać się do K., pod eskortą r. (...) mężczyzny, gdzie przez całą noc oczekiwali na przyjazd kolejnego mężczyzny. Byli w tym czasie pozbawieni

wolności, pilnowani a oskarżony V. zabrał im paszporty. Nie mogli się samodzielnie oddalić. W tym czasie oskarżony, naruszając przy tym zakaz zbliżania, wielokrotnie groził T. S. pozbawieniem życia, nasłaniem "bandytów z Ł.", którzy spalą ją i jej mieszkanie, uszkodzeniem ciała poprzez wycięcie krzyża na czole i obcięcie ucha, jak również porwaniem syna T. S.. Pokrzywdzona była tak zastraszona, że zaczęła wymiotować ze stresu. Oskarżony miał przy sobie kopie dokumentów ze sprawy o wymuszanie haraczy i twierdził, że są to zeznania A. K.. Oskarżony domagał się od T. S. wycofania zeznań ze sprawy o nękanie, nadto twierdził, że zabierze ich samochody, że będą "naliczeni", tj. obciążeni długiem do spłaty. Mówił, że nie będą mogli jeździć do R. (...), jedynie K. W. i Ł. S., ale innymi samochodami. Oskarżony bez przyczyny uderzył w twarz Ł. S., w jego obronie wówczas stanął A. K.. Nakazano następnie T. S. i A. K. udanie się do innej restauracji w K., gdzie miano oczekiwać na przetłumaczenie polskich dokumentów, w tym również tych, jakie oskarżony znalazł w samochodzie A. K.. Następnie A. K. został odwieziony na rozmowę z oskarżonym a po

około godzinie oskarżony przyjechał sam i przekazał dla T. S., że może powrócić do Polski, ma tam wycofać zeznania a gwarancją tego będzie A. K., który nie wyjedzie z R. (...), dopóki oskarżony nie uzyska potwierdzenia, że wycofała zeznania. T. S. obawiała się wsiąść do samochodu oskarżonego, więc wezwano taksówkę, którą wraz z Ł. S. i K. W. udali się na stację paliw, gdzie pozostawiła samochód M., po czym wrócili do Polski, przekraczając granicę w B. 14 marca 2017 r. o godzinie 16.21. Uprzednio oskarżony oddał im paszporty, równocześnie groził Ł. S. i K. W. pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu i skłonienia ich do zaniechania powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu, które to groźby wywołały uzasadnioną obawę ich spełnienia.

T. S. po przyjeździe do Polski zdecydowała się jednak złożyć, wraz z E. D., zawiadomienie o przestępstwie.

Pokrzywdzony A. K. pozostał na terenie O. K. w charakterze zakładnika. Wcześniej, gdy wszyscy przebywali jeszcze w hotelu w K., oskarżony domagał się zapłacenia przez A. K. 30.000 Euro, mówiąc, że jest odpowiedzialny za to,

że K. V. siedział w więzieniu, ponadto, grożąc pozbawieniem życia zabrał mu samochód B., którym odjechał w nieustalone miejsce, zabrał również paszport A. K., oraz znajdujące się w samochodzie pieniądze w kwocie 6.000 rubli, 500 Euro i 1.800 zł., którymi opłacał min. posiłki i tankowanie dla współsprawców. Osobnicy współdziałający z oskarżonym grozili A. K. nożem, w tym poprzez przystawianie do gardła i okazywali przedmioty wyglądające na broń palną. Później, gdy został rozdzielony z T. S. i pozostałymi pokrzywdzonymi A. K. był wielokrotnie przewożony z workiem na głowie i przetrzymywany w różnych, nieznanych bliżej pokrzywdzonemu miejscach. Spotykał się z K. V. i innymi rosyjskojęzycznymi mężczyznami, oskarżony usiłował skłonić go do wywarcia wpływu na T. S., aby wycofała zeznania. Udostępniał również pokrzywdzonemu telefony, każąc dzwonić do ówczesnej żony i T. S., rozmowy te nagrywał i był przy ich prowadzeniu osobiście obecny. Pokrzywdzony z uwagi na swoją sytuację nie mógł się swobodnie wypowiedzieć. Kiedy do oskarżonego dotarły informacje, że w Polsce E. D. i T. S. zgłosiły

fakt przetrzymywania A. K. Policji ten starał się przekazać żonie, że nic się nie stało, nie jest pozbawiony wolności a jedynie "wyjaśniają sprawy", z góry zapowiadał, że nie złoży żadnych prawdziwych zeznań i starał się wpłynąć na żonę, aby zarówno ona, jak i T. S. natychmiast wycofały zawiadomienie. E. D. nie dawała wiary, że nie grozi mu niebezpieczeństwo, niemniej udała się na Policję i w dniu 15 marca 2017 r. oświadczyła, że wycofuje zawiadomienie i nie chce, aby było prowadzone postępowanie. Sam oskarżony telefonicznie kontaktował się również w sprawie wycofania zeznań przez T. S. z A. K., ps. (...) oraz J. Ł. (aktualną konkubinę A. K., z którą w tamtym okresie spotykał się, będąc jeszcze w związku małżeńskim). Następnego dnia Oskarżony K. V. pozwolił E. D. na przywiezienie ubrań dla A. K., wobec czego wymieniona w towarzystwie K. W. udała się w dniu 16 marca 2017 r. do R. (...) samochodem B. nr rej. (...). Granicę przekroczyła o 14.08 w B.. Doszło do jej spotkania z oskarżonym, rozmawiali w samochodzie. A. K. oskarżony nie pozwolił z nią porozmawiać, jedynie w trakcie krótkiego kontaktu pokrzywdzony

zdołał jej przekazać, aby nie wyjeżdżała do Polski, gdyż będzie nocował w hotelu w K., o czym przypadkowo się dowiedział. Później tego samego dnia zdołał przekazać jej telefonicznie, wykorzystując nieuwagę osoby pilnującej, że jest w hotelu o nazwie (...). W wyniku przekazania tych informacji przez stronę polską za pośrednictwem I. stronie r. (...), funkcjonariusze tamtejszego Zarządu MSW ustalili miejsce pobytu A. K. i w nocy na 17 marca 2017 r. dokonali jego uwolnienia, następnie przewieziono go do siedziby policji, skąd został odebrany przez E. D., przy pomocy znajomej R. (...). Wymienieni nie złożyli zawiadomienia o przestępstwie a A. K. utrzymywał, że przebywał tam dobrowolnie w towarzystwie K. V.. W celu udzielenia pokrzywdzonemu pomocy do (...)pojechał również jego znajomy A. K.. Pokrzywdzony z jego pomocą uzyskał w konsulacie paszport tymczasowy umożliwiający powrót do Polski, gdyż oryginalny dokument zabrał K. V., podobnie, jak dokumenty samochodu B. (...) (oraz sam samochód). Następnie pokrzywdzony udał się do znajomego A. S., gdzie był rozpytywany przez r. (...) funkcjonariuszy, po czym

w dniu 18 marca 2017 r. ok. 01.30 wjechali wraz z E. D. do Polski przez przejście B. - B. samochodem B. (...) (wówczas samochód należący do E. D.). A. K. posłużył się paszportem tymczasowym (...). Po powrocie do Polski zarówno A. K., jak i K. W. oraz Ł. S. złożyli niezgodne z prawdą zeznania, utrzymując, że w R. (...) przebywali dobrowolnie i nie miały miejsce przedmiotowe przestępstwa. Analogicznie, częściowo niezgodne z prawdą zeznania złożyła również w dniu 18 kwietnia 2017 r. E. D..

Samochód B. (...) został odzyskany przez pokrzywdzonego po zapłaceniu na terenie O. K. okupu dla K. V., po upływie kilku miesięcy doszło jednak do jego ponownej kradzieży w B., na stacji benzynowej, kiedy dwaj sprawcy grozili A. K. bronią i zmusili do ucieczki, zabierając samochód ((...) - 18). Po pewnym czasie został odzyskany przez tamtejszą policję i zwrócony pokrzywdzonemu. Zdarzenie to było nagrane przez monitoring stacji. Film ze zdarzenia K. V. pokazywał E. D. (...). A. K. utrzymywał, że sprawcą tej drugiej kradzieży również był K. V., który następnie rozpowszechniał nagranie, aby go ośmieszyć, zaś

oskarżony wobec E. D. zaprzeczał, aby był sprawcą. Pojazd aktualnie nadal jest w posiadaniu A. K..			
informacja o przekroczeniu granicy	17, 190, 194		
zeznania A. K.	401 o. - 406, 1750 - (...),		
zeznania E. D.	(...), 1-2, 8 o., (...)- (...) o.		
zeznania Ł. S.	(...)- (...), 387 o. - 389, 661 o. - 662		
dokumenty uzyskane od strony r. (...)	(...)- (...)		
zeznania A. K.	(...) o., (...)		
zeznania J. Ł.	(...), (...)		
zeznania K. W.	(...) - 1530 o., 393 o. - 396, 663 o. - 664		
Po powrocie pokrzywdzonych do Polski oskarżony nie zaprzestał nękania T. S. i wywierania nacisków, aby zaniechała postępowania w toczącej się wcześniej sprawie. Zarówno w rozmowach telefonicznych, jak i wiadomościach wręcz otwarcie potwierdzał min., że stał za uprowadzeniem pokrzywdzonych, że dokonał zaboru telefonu A. K. i przeglądał jego zawartość, że dokonał zaboru jego samochodu, który teraz należy do niego, że A. K. i jego żona	zapis rozmowy telefonicznej,	81 o. - 86 o.	

"ponoszą konsekwencje" a ponadto wielokrotnie groził i utrzymywał, że to on decyduje, komu wolno wjeżdżać do R. (...).			
wiadomości	179 o. - 180		
zeznania T. S.,	202 o. - 203, 253 o. - 255		
wiadomości	262		
wiadomości	358 - 375		
<p>Poczynając od 10 kwietnia 2017 r. K. V. był poszukiwany listem gończym w sprawie dotyczącej nękania T. S. i przebywał w R. (...). W dniu 19 października 2018 r. na wniosek jego obrońcy, deklarującego zamiar dobrowolnego powrotu i stawiennictwa podejrzanego Prokurator Prok. Rej. Olsztyn Północ uchylił tymczasowe aresztowanie i zastosował wolnościowe środki zapobiegawcze, w tym zakaz zbliżania się i kontaktowania z T. S.. Odwołano jego poszukiwanie.</p> <p>W dniu 26 października 2018 r. (na notatce błędna data 29.10) z funkcjonariuszem KWP w O. D. R. (wcześniej prowadzącym czynności związane z pozbawieniem pokrzywdzonych wolności w O. K.) skontaktowała się T. S., informując, że wychodząc z pracy</p>	zeznania D. R.	(...) o. - (...)	

w D. zauważyła K. V., który jej zdaniem przebywał tam celowo, aby ją zastraszyć. Na miejsce skierowano patrol i ok. 17.25 zatrzymano oskarżonego, który miał do odbycia karę zastępczą za grzywnę. Około 20.00 z D. R. skontaktował się A. K. twierdząc, że chce zmienić zeznania w sprawie uprowadzenia na terenie R. (...), gdyż mając informacje o możliwości swobodnego poruszania się K. V. po Polsce obawia się go i zeznania chcą zmienić również K. W. i Ł. S.. Wcześniej tego samego dnia, ok. 17.05, z K. S., funkcjonariuszem (...) w O. skontaktował się A. K., informując, że pod jego domem był K. V. i krzyczał do niego groźby przez otwarte okno samochodu. Dzwonił jeszcze kilkukrotnie, był wystraszony i zdziwiony, jak oskarżony zdołał wjechać do Polski i nie został zatrzymany. Jeszcze wcześniej, 11 października 2018 r., A. K. zgłaszał Policji, że ma od kilku dni telefony z R. (...), jest zastraszany a pod jego dom podjechał samochód na r. (...) numerach, na miejsce skierowano funkcjonariuszy. Od listopada 2018 r. do A. K. za pośrednictwem aplikacji - komunikatora V. wielokrotnie dzwonił r. (...) mężczyzna i zostawiał wiadomości na poczcie, przedstawiając się jako (...), prezentując swoje

zdjęcie. Pokrzywdzony przeprowadził z nim utrwaloną rozmowę. Mężczyzna wielokrotnie naciskał i domagał się, aby A. K. wycofał zeznania obciążające jego "brata" K. i spowodował jego natychmiastowe zwolnienie z więzienia. Powoływał się w tym zakresie na wolę "kierownictwa". A. K. zeznał, że na zdjęciu rozpoznał w tym mężczyźnie jednego ze współsprawców, współdziałającego z K. V. w marcu 2017 r., którego określał jako (...).			
notatka	386, 604, 605		
zeznania K. S.	(...), 670 o. - 671		
zapis rozmowy z operatorem	678 -679		
zeznania A. K.	406, 665 o. - 667		
zeznania W. S.	(...), k. 782 o.		
zeznania P. K.	(...), k. 785 o.		
zeznania A. K.	979 o. - 981, 994 - 995, k. 1750 -		
tłumaczenie rozmowy telefonicznej	(...)		
Za przestępstwo uporczywego nękania pokrzywdzonej i	odpis wyroku z uzasadnieniem	z (...)	

<p>kierowanie pod jej adresem gróźb karalnych K. V. został wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 14 lutego 2020 r. w sprawie Sygn. akt II K 2276/18 prawomocnie skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>K. V. (1)</p>	<p>czyn zarzucony w pkt V aktu oskarżenia</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Uznano za nieudowodnione, że osobą grożącą pokrzywdzonemu w dniu 26 października 2018 r. był K. V. (1), jakkolwiek czyn ten miał miejsce.</p>	<p>zeznania A. K.</p>	<p>406 o. , 665 o. - 667</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

1.1.1	akta sprawy Sygn. akt II 369/16 SR w Bartoszycach	zbiór dokumentów urzędowych	
częściowo zeznania A. B.	<p>należy je podzielić w części wskazującej na sytuację rodzinną oskarżonego, jakkolwiek świadek zdaje się nie dostrzegać, że odpowiedzialność za tę sytuację ponosi w zasadniczej mierze oskarżony. Są one natomiast tendencyjne i wrogie wobec T. S. (którą świadek obwinia o rozpad swojego małżeństwa, nie biorąc pod uwagę postawy oskarżonego) oraz A. K.. Świadek starała się zaprezentować oskarżonego wręcz jako ich ofiarę, co nie znajduje żadnego potwierdzenia i jest niewiarygodne. Świadek niezgodnie z faktami utrzymywała, że samochód M. (...) stanowił własność jej i K. V., podczas gdy zakupiony został ze środków T. S., która go przez długi czas wyłącznie użytkowała.</p>		
wywiad kuratora	<p>Niekwestionowany dokument urzędowy. Zwraca uwagę przytoczona tam odmienna relacja A. B. co do zachowania oskarżonego.</p>		
zeznania A. K.	<p>Uznać je należy generalnie za wiarygodne, poczynając od złożonych w dniu 29 października 2018 r. Zeznania złożone bezpośrednio po</p>		

zdarzeniu (20 marca 2018 r., k. 61-63) nie polegają natomiast na prawdzie, gdyż świadek w tamtym okresie z uwagi na obawę o konsekwencje, zarówno za strony oskarżonego, jak i środowiska innych osób biorących udział w zdarzeniu kategorycznie nie zamierzał składać zawiadomienia o przestępstwie, ani współpracować w jego ściganiu. Przyczyniała się do tego obawa świadka o konieczność zeznawania i podawania okoliczności dla siebie niewygodnych. Wynika to jednoznacznie zarówno z treści utrwalonych rozmów telefonicznych, jak i zeznań E. D.. Nie dano wiary świadkowi w zakresie odnoszącym się do charakteru jego wyjazdów do R. (...), jak i okoliczności wejścia w posiadanie samochodu B. (...), gdyż ustalone okoliczności uzasadniają przyjęcie, że zajmował się nielegalną działalnością (min. przemytem) a samochód stanowił jego własność, jedynie formalnie zarejestrowany był na obywatela R. (...). Świadek okoliczności te starał się ukrywać. Nie jest wiarygodne, aby użyczano mu taki samochód jako "diagnoście". Sąd miał na uwadze uprzednią karalność świadka i sposób jego życia, wobec czego podchodził do jego zeznań z konieczną ostrożnością. Nie jest

to jednak samoistny powód do przyjęcia jego niewiarygodności, ani tym bardziej okoliczność pozbawiająca go ochrony prawnej.

Nie ulega wątpliwości, że główny wątek jego zeznań polega na prawdzie, tj. co do faktów, że doszło do jego zatrzymania w R. (...) w charakterze zakładnika, pozbawienia wolności T. S. oraz dwóch pozostałych pokrzywdzonych oraz roli w tym oskarżonego. Świadek bynajmniej nie kierował się chęcią bezpodstawnego pomówienia oskarżonego o czym najlepiej świadczy fakt, że nie chciał składać żadnych zeznań przez ponad półtora roku od zdarzenia i do zmiany decyzji skłonił go dopiero fakt ponownej aktywności oskarżonego w Polsce, po uchyleniu jego poszukiwań w sprawie o stalking. Wcześniej wywierał wręcz naciski, aby do żadnego postępowania nie doszło. Faktem pozostaje, że w zeznaniach A. K. dają się stwierdzić rozbieżności, jednak dotyczą one głównie przebiegu zdarzeń w toku przetrzymywania go w R. (...) i są to okoliczności mniej znaczące. Uwzględnić należy w tym zakresie bardzo długi czas, jaki upłynął od zdarzeń do składania nawet pierwszych (prawdomównych)

zeznań, dynamiczny przebieg, złożony charakter tych zdarzeń oraz udział w nich wielu osób. Co do zasadniczych faktów są one jednak konsekwentne i znajdują potwierdzenie w wielu innych dowodach.

Okoliczność, czy A. K. prawidłowo rozpoznał mężczyznę określanego jako (...) jako jednego ze współsprawców oskarżonego nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym samym przedstawiany przez obronę materiał wskazujący, jakoby kontaktującym się z pokrzywdzonym za pośrednictwem V. był rosyjski przestępca o nazwisku O. S. W. (k. 1714 - 1722), który w marcu 2017 r. miał odbywać karę pozbawienia wolności a tym samym nie mógł współdziałać z oskarżonym, również nie ma istotnego znaczenia i zbędna jest dalsza weryfikacja prawdziwości tych informacji. Jest w ogóle wysoce wątpliwe, aby pokrzywdzony mógł prawidłowo rozpoznać nieznanego sobie mężczyznę po blisko dwóch latach od zdarzenia jedynie z wizerunku (k.980), podczas gdy w zdarzeniu brała udział większa liczba mężczyzn o podobnej "k. (...)" fizjonomii. Nawet błędne rozpoznanie tej osoby nie

podważa więc co do istoty zeznań pokrzywdzonego, jakkolwiek jego późniejsze zeznania odnośnie telefonicznego kontaktowania się oskarżonego z mężczyzną przebywającym w więzieniu (k. 1752) nie są już przekonujące i stanowiły w ocenie sądu dość nieudolną próbę rozwiązania sytuacji, w której zakwestionowano prawidłowość rozpoznania tej osoby.

Nie budzi jednak wątpliwości fakt, że mężczyzna przedstawiający się jako (...), zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonego, dzwonił do niego i pozostawiał wiadomości, w których jednoznacznie groził, nakłaniał do wycofania zeznań i uwolnienia oskarżonego, wielokrotnie nawiązując do przedmiotowego zdarzenia, narzucając własną wersję jego przebiegu, zatem mógł być tym samym jedną z osób związanych z tym zdarzeniem. Postawa A. K. w toku utrwalonych rozmów z (...) wcale nie świadczy przy tym o zamiarze bezpodstawnego pomawiania oskarżonego. A. K., posługując się językiem r. (...) w wyrażnie ograniczonym stopniu, przekazał jedynie rozmówcy swoje stanowisko, że ma uzasadnione pretensje do oskarżonego, który go

porwał, ukradł mu samochód i za to zrobi wszystko, aby siedział w więzieniu i nie zamierza się wycofać.

Dano wiarę A. K. w zakresie odnoszącym się do dokumentu rejestracyjnego samochodu B. (...), (k. 1157) co do którego oskarżony podnosił, że data na tym dokumencie nie potwierdza zeznań pokrzywdzonego, że został utracony wraz z samochodem w czasie przedmiotowego zdarzenia. Pokrzywdzony wyjaśnił to jednak przekonująco i spontanicznie (k. 1752 o.), tj. że przekazał do akt ksero dokumentu, jakie miał w domu a po zdarzeniu wyrobiony był nowy dowód na wniosek R. (...) właściciela pojazdu, jakkolwiek nowego dokumentu nie chciał ujawnić. Ma to związek z ukrywaniem faktu, że ten pojazd faktycznie należy do A. K., co w ocenie sądu nie budzi wątpliwości, podobnie jak fakt kradzieży tego pojazdu w okolicznościach wskazanych w akcie oskarżenia.

Z danych o przekroczeniach granicy wynika w sposób jednoznaczny, że pokrzywdzony wyjechał do R. (...) w dniu 13 marca 2017 r. samochodem B. (...), zaś

powrócił 18 marca 2017 r. samochodem swojej żony i posługując się tymczasowym paszportem. Nie sposób przyjąć, aby pozostawił samochód B. (...) w R. (...) dobrowolnie i ubiegał się bez przyczyny o wydanie paszportu tymczasowego. Potwierdza to jego zeznania, że przedmioty te mu wówczas zabrano.

Poza zakresem oskarżenia leży kwestia późniejszego wykupu tego samochodu, jak i jego kolejnej kradzieży, co nie zmienia faktu, że zeznania A. K. są w tym zakresie logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach E. D. a nawet po części w wypowiedziach (...), który wyraźnie nawiązywał do dwóch kradzieży samochodu B. pokrzywdzonego. Ponadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. K. (k. 1518 o.) Trzeba podkreślić, że do zaboru tego samochodu w czasie zdarzenia objętego aktem oskarżenia oskarżony wprost się przyznawał w smsach do T. S. (k. 180) i rozmowie telefonicznej z dnia 22 marca 2017 r. (k. 84 - 84 o.)

zeznania T. S.

Sąd uznał je niemal w całości za wiarygodne, za wyjątkiem jedynie okoliczności związanych z powodem wyjazdów świadka do R. (...), gdyż ustalone okoliczności

(częstotliwość wyjazdów, karalność za wykroczenia skarbowe) wskazują, że świadek zajmowała się przemytem, co wynika również z zeznań E. D. a świadek usiłowała to zatajać. Nie ma to jednak istotnego wpływu na całokształt zeznań, które są spójne, szczegółowe i bardzo konsekwentne. T. S. od razu złożyła zawiadomienie o przestępstwie i nie próbowała wycofać zeznań, pomimo postawy innych pokrzywdzonych. Świadek zachowywała powściągliwą wobec oskarżonego postawę, starając się od niego zupełnie zdystansować po ich rozstaniu, choć ma do niego widoczne i najzupełniej zrozumiałe pretensje, gdyż perfidnie okłamywał ją przez wiele lat (vide rozmowa, k. 84 o. - 86). To wyłącznie oskarżony prześladował ją i był wyjątkowo napastliwy a powody jakie przedstawiał (sprzedaż "ukochanego" samochodu, czy jej wyjazdy do R. (...)) są irracjonalne i stanowiły jedynie pretekst do jej prześladowania. Oskarżony uzurpował sobie prawo do decydowania o jej życiu i próbował narzucić własne decyzje, choć nie podejmowała żadnych zachowań wymierzonych w niego. Twierdzenia oskarżonego, że czynił to w celu zapobieżenia jej rzekomej aktywności

przestępczej, czy z powodów "moralności" są o tyle kuriozalne, że równocześnie samego siebie przedstawiał jako osobę, która ma wielkie wpływy w świecie przestępczości granicznej i nakłaniał, aby porzuciła związku z A. K. i E. D. i przystała do niego.

Podkreślić trzeba, że przedmiotowe czyny są najściślej powiązane z postępowaniem przeciwko oskarżonemu w sprawie o stalking i zostały popełnione w pierwszym rzędzie na skutek złożenia zawiadomienia o przestępstwie przez T. S. i w celu zmuszenia pokrzywdzonej do wycofania zeznań. Oskarżony najpierw jednoznacznie groził popełnieniem takiego czynu na szkodę T. S. i osób z nią wtedy związanych (ówcześni małżonkowie D.) a następnie wielokrotnie potwierdzał, czy nawet chęcił się, że czynów tych się dopuścił. Świadczy o tym analiza treści jego rozmów telefonicznych z T. S. i liczne wiadomości sms, jakie wysyłał. W oczywistym stopniu uwiarygodnia to zeznania pokrzywdzonych.

zeznania E. D.

Sąd uznał zeznania złożone na rozprawie co do zasady za wiarygodne i spójne. Świadek jest w znacznym stopniu

skonfliktowana z byłym mężem A. K., co otwarcie przyznaje, zachowywała jednak w znacznym stopniu obiektywizm, choć A. K. zarzucał jej późniejszą współpracę z oskarżonym. Jej relacja potwierdza zeznania innych pokrzywdzonych co do zaistnienia zdarzeń objętych aktem oskarżenia w pkt I - IV i znajduje odzwierciedlenie w innych dowodach, takich jak dane o przekraczaniu granicy, czy utrwalonych rozmowach telefonicznych. Nie ma ona powodu, aby pomawiać oskarżonego. Świadek od początku nie dała wiary zapewnieniom A. K., że nic mu nie grozi i że przebywa w R. (...) dobrowolnie i podejrzewała, że za sprawą stoi K. V., jedynie pod naciskiem ówczesnego męża wycofała zawiadomienie i składała częściowo niezgodne z prawdą zeznania (k. 221 - 222o., k. 623 o.) nie ujawniając rzeczywistej wiedzy odnośnie przebiegu zdarzenia. Na rozprawie przyznała wprost, że w jej ocenie A. K. w czasie przetrzymywania w R. (...) groziła wówczas śmierć (k. 1757).

Sąd nie dał jej natomiast wiary odnośnie tego, że nie ma bliższych wiadomości o ugrupowaniu określanym jako (...), którą to nazwę wymieniała w rozmowie

	<p>z A. K. (k. 27, k. 1755). Nie bez powodu bowiem groziła mężowi, że jeśli nie powróci do Polski to "zgłasza go do N. (...) W.", co może wskazywać na jakieś ich kontakty z ugrupowaniem o takiej nazwie, które świadek starała się ukryć, niewykluczone że z powodu ich nielegalnego charakteru. Równocześnie stoi to w sprzeczności wyjaśnieniami oskarżonego, jakoby ta właśnie organizacja miała stać za przetrzymywaniem pokrzywdzonego, gdyż byłoby pozbawionym logiki, aby w takim przypadku E. D. miała ich o tym informować.</p>	
zeznania K. W.	<p>W ocenie sądu zeznania tego pokrzywdzonego, pomijając składane w dniu 15 marca 2017 r i 06 kwietnia 2017 r., które - jak świadek wskazał - nie polegały na prawdzie (k. 1529 o.) uznać należy za wiarygodne, spójne i konsekwentne. Świadek obszernie przedstawił wiadome mu fakty i jego relacja co do zasady zbieżna jest z zeznaniami innych pokrzywdzonych, choć i co do niego uwzględnić należy znaczny wpływ czasu i dynamikę zdarzeń, jak również przejściowe rozdzielanie pokrzywdzonych od siebie, wynikają z tego pewne rozbieżności, ale nie rzutujące na istotę zeznań. Świadek jest dla</p>	

oskarżonego osobą obcą, nie znał go nawet osobiście i nie ma powodów, aby go kłamliwie obciążać. Nie pozostawał z nim w żadnym konflikcie. Wprawdzie jest powiązany z A. K. towarzysko i razem jeździli do R. (...) (zapewne w celach przemytniczych), ale nie jest wiarygodne, żeby składał fałszywe zeznania z powodu tych powiązań. Bardziej już widocznym jest, że nie złożył prawdomównych zeznań, kiedy A. K. nie chciał niczego zgłaszać a postanowił zeznawać szczerze dopiero, kiedy A. K. taką decyzję podjął. Wskazuje na to notatka D. R. (k. 386). Nie świadczy to jednak, że zeznania te nie polegają na prawdzie. Po prostu K. W., którego rola była raczej podrzędna, nie inicjowałby sprawy karnej wbrew stanowisku A. K., którego to głównie dotyczyło a kiedy K. V. ponownie pojawił się w Polsce, pokrzywdzeni zaczęli się go obawiać. Świadek bezspornie znajdował się w krytycznym okresie w O. K., o czym świadczą dane o przekraczaniu granicy a jego obecność potwierdzała również E. D., z którą zresztą, na jej prośbę, pojechał ponownie do O. (...)w dniu 17 marca 2017 r., upewniając się, że będzie to za zgodą oskarżonego. Jego zeznania zawierają liczne szczegóły, w tym np. wskazał na sytuację, kiedy

	<p>oskarżony straszyl T. S. i zaczęła ona wymiotować a do takiego zdarzenia nawiązywał wprost K. V. w wiadomości wysłanej później do pokrzywdzonej (k. 370)</p>	
<p>zeznania Ł. S.</p>	<p>W ocenie sądu zeznania Ł. S. z rozprawy i późniejszego etapu postępowania przygotowawczego (k. 387 o. - 389, k. 661 o. - 662) są wiarygodne i pozostają w spójności z zeznaniami innych pokrzywdzonych i E. D.. Odnieść trzeba do tego pokrzywdzonego niemal wszystkie uwagi dotyczące K. W.. On również jest dla oskarżonego obcy i nie ma powodów, aby obciążać go bezzasadnie. Oczywistym jest, że i ten świadek zapewne zajmował się przemytem i takie były rzeczywiste powody jego wyjazdów do R. (...). Z własnej inicjatywy nie zdecydowałby się również, z uwagi na swoją pozycję, na złożenie zawiadomienia o przestępstwie.</p>	
<p>zeznania A. K.</p>	<p>W ocenie sądu są wiarygodne, konsekwentne i pozostają w spójności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Świadek wskazał okoliczności, w jakich udał się do R. (...) w celu udzielenia pomocy A. K. w wyrobieniu paszportu tymczasowego i powrocie do kraju. Świadek nie</p>	

uczestniczył bezpośrednio w wydarzeniach objętych zarzutem, za wyjątkiem rozmowy telefonicznej z A. K. i K. V. (nagranej tylko w części, k. 1161 - 1161 o.) i wiadomości na temat ich przebiegu uzyskał od osób trzecich (pokrzywdzonego i E. D.). Brak powodów, aby miał obciążać oskarżonego bezpodstawnie. Pomoc udzielona przez niego A. K. spowodowała zresztą groźby ze strony oskarżonego, do czego nawiązuje wiadomość wysłana do T. S. w dniu 25 marca 2017 r. (k. 180), "...moje ludzie z Ł. załatwiom sprawę z nim [B.] i raz na zawsze zapomni on o was..." Świadek zaprzeczył, aby był związany ze środowiskiem (...) i wskazał, że należy wprowadzić do klubu motocyklowego, ale o nazwie (...) i z tego powodu był kiedyś na zlocie w R. (...) z A. K., miał też okazję być z nim i J. Ł. oraz swoją córką w K. w klubie (zdjęcie przed klubem rzekomo widział oskarżony na F.). Brak powodów, aby powyższe kwestionować, gdyż zgromadzony materiał dowodowy, poza sugestiami oskarżonego, nie wskazuje na udział świadka w żadnych nielegalnych przedsięwzięciach, w szczególności zaś takich, które miałyby związek ze

	zdarzeniem z marca 2017 r.	
zeznania J. Ł.	<p>W ocenie sądu zeznania te są w pełni wiarygodne i należało jej podzielić, jakkolwiek świadek aktualnie związana jest z A. K. i spotykała się z nim jeszcze w czasie, gdy pozostawał w związku małżeńskim z E. D.. Świadek konsekwentnie wskazała na okoliczności związane z rozmową telefoniczną z A. K. w czasie jego pobytu w O. K., jak również włączeniem się do tej rozmowy K. V., który dopytywał o możliwości wycofania zeznań przez T. S. (co miało związek z tym, że świadek zamieszkiwała wówczas w T. z koleżanką wykonującą zawód adwokata,) jak również oświadczył, że A. nie wróci do domu, dopóki T. S. nie wycofa zeznań. Okoliczności prowadzenia opisywanej rozmowy (z K. V. "w tle") są charakterystyczne i odpowiadają innym podobnym, jakie w tym czasie A. K. prowadził, wspominała o tym min. T. S., E. D. i A. K.. Pośrednio kontakty z J. Ł. potwierdzał sam oskarżony, gdyż przekazywał T. S. w dniu 22 marca 2017 r., że A. ma teraz problem w domu, gdyż wysłał E. D. wszystkie zdjęcia, jak to on z kochanką z B. pisał,</p>	

	<p>dzwonił, ma on przez to awanturę w domu i E. go wygoni (k. 84 o.). Świadczy to również, że oskarżony dysponował telefonem A. K., z którego kopiował sobie zdjęcia, w tym również prywatne zdjęcia z żoną i T. S., oskarżony wprost to przyznawał (k. 84). Jednoznacznie wskazuje to na sytuację, w jakiej znajdował się A. K., który w normalnych realiach nigdy by na to nie pozwolił i dowodzi prawdziwości jego zeznań.</p>	
zeznania D. R.	<p>Z uwagi, że brak było powodów do kwestionowania prawdomówności świadka należało je podzielić.</p>	
zeznania K. S.	<p>Z uwagi, że brak było powodów do kwestionowania prawdomówności świadka należało je podzielić.</p>	
zeznania P. K.	<p>Z uwagi, że brak było powodów do kwestionowania prawdomówności świadka należało je podzielić.</p>	
zeznania W. S.	<p>Z uwagi, że brak było powodów do kwestionowania prawdomówności świadka należało je podzielić.</p>	
informacja o przekroczeniu granicy	<p>dokumenty urzędowe, niekwestionowane przez strony</p>	

dokumenty uzyskane od strony r. (...)	<p>należało je uwzględnić, gdyż uzyskano je w wyniku działań zainicjowanych przez stronę polską na skutek złożenia zawiadomienia przez T. S.. Dokumenty te są lakoniczne i nie zawierają bliższych szczegółów odnalezienia A. D. w hotelu (...), nie sprecyzowano określenia, że "wejście do pokoju nie było ograniczone przez osoby trzecie" (k. 1131), niemniej informacja ta nie stoi w sprzeczności z twierdzeniami A. K., który podał min., że przebywał zamknięty w pokoju, gdy funkcjonariusze r. (...) policji zniemacka wtargnęli, wyważając drzwi razem z futryną, skuli go w kajdanki i przewieźli na posterunek jak podejrzanego. Przytoczona w tej dokumentacji relacja A. K. odpowiada jego ówczesnej postawie, prezentowanej również w Polsce. Nadmienić należy, że jest to wersja wprost skrajnie absurdalna, gdyż nie do wyobrażenia jest, uwzględniając ich stosunki, aby A. K. miał w tamtym czasie dobrowolnie spotykać się a tym bardziej spędzać czas z K. V. na picu alkoholu w obskurnym hotelu w K..</p>	
wydruki wiadomości	Liczna korespondencja sms zgromadzona w toku postępowania nie była kwestionowana przez	

	<p>strony. Pochodzenie tych wiadomości od oskarżonego nie budzi wątpliwości, zwłaszcza wobec treści opinii z zakresu informatyki.</p>	
<p>zapis rozmowy telefonicznej,</p>	<p>W toku postępowania uzyskano szereg zapisów rozmów telefonicznych, pomiędzy A. K. a innymi osobami oraz oskarżonym i T. S.. Żadna z tych osób nie kwestionowała ich treści. Do treści wypowiedzianych przez A. K. podejść trzeba z dużą ostrożnością, gdyż (jak wskazał) prowadził je na polecenie oskarżonego i w jego obecności, nie mógł zatem mówić swobodnie. Faktem oczywistym jest, że w toku rozmów oskarżony był obecny, na co wskazała T. S., A. K., J. Ł. i E. D., w rozmowie z którą A. K. wprost wtrąca "K., słuchaj" (k. 81 o.). Z innej rozmowy E. D. z mężem wynika, że ma ona pełną świadomość, że obok męża jest V., jest bardzo wzburzona i wyzywa go wulgarnie (k. 23 - 24). W rozmowie z A. K. K. "daje K." do telefonu. A. K. w tych rozmowach unika wskazania, co się z nim dzieje, bagatelizuje sytuację, nakazuje powstrzymanie się od składania jakichkolwiek zawiadomień i zapowiada, że w razie czego przedstawi, że przyjechał do K. dobrowolnie, ale obawia się, że mu nie</p>	

uwierzą i również jego przy tej okazji zaczną "wertlować" (min. k. 81 o.). Jest też widoczne, że oskarżony manipulował innymi osobami przy pomocy tych rozmów, min. nastawiał A. K. przeciwko T. S., że pogrążyła go składając zawiadomienie w Polsce a jednocześnie przysyłał dla niej wulgarne wypowiedzi A. K. w rozmowie z E. D. na ten temat i przekonywał, że została sama i jej zeznań nikt jej nie poprze. Podobnie przekazywał E. D. informacje o kontaktach A. K. z J. Ł., chcąc ich skłócić.

Rozmowy te w ocenie sądu jednoznacznie wskazują, że pokrzywdzony znajdował się w sytuacji pozbawienia go wolności i potwierdzają zaistnienie czynów wskazanych w akcie oskarżenia.

Ówczesne, skrajnie konfliktowe, relacje A. K. i K. V. zupełnie wykluczają, aby oskarżony mógł być w normalnej sytuacji obecny w czasie rozmów telefonicznych A. K., wtrącać się do nich, czy je nagrywać a tym bardziej zabierać jego telefon i pobierać z niego dane, czy zdjęcia.

Świadczy to, że A. K. był wówczas w przymusowym położeniu a oskarżony miał nad nim władzę. Stoi to w oczywistej sprzeczności

	z wersją lansowaną przez oskarżonego, że on również był w analogicznej sytuacji jak pokrzywdzony i musiał tłumaczyć się przed osobami, które sprawują "kierownictwo" i nadzór nad przemysłem.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>wyjaśnienia oskarżonego jedynie w nieznaczej części można uwzględnić, tj. w zakresie w jakim nie pozostają w sprzeczności z powyżej wskazanymi ustaleniami faktycznymi. W pozostałym zakresie - co do istoty - nie są wiarygodne i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności.</p> <p>Oskarżony, jak należy przyjąć, nie kwestionował, że zaistniały zdarzenia objęte aktem oskarżenia, jedynie ich charakter i przebieg był inny. Nie dano wiary wersji, że pokrzywdzeni, wraz z innymi osobami stanowią poważną grupę przestępczą, której działalności oskarżony chciał się przeciwstawić i z tego powodu zorganizowane zostało</p>	

postępowanie przeciwko niemu. Jakkolwiek (co ustalono) nie ulega większej wątpliwości, że wszyscy pokrzywdzeni zajmowali się przemytem, taka jest bowiem specyfika całego środowiska osób uwikłanych w sprawę, to oskarżony nie ma żadnego tytułu i podstaw, aby kreować się na obrońcę porządku prawnego. Nic nie wskazuje na dążenie pokrzywdzonych do niezasadnego skazania oskarżonego, wręcz przeciwnie - przez długi czas ukrywali (poza T. S.) rzeczywisty przebieg wydarzeń i gdyby nie powrót oskarżonego do Polski i obawa przed kolejnymi incydentami, zapewne nie złożyli by zgodnych z prawdą zeznań. Nie sposób podzielić wyjaśnień, że jakoby "prowokowali" go wjeżdżając do R. (...). Oskarżony bezpodstawnie przypisuje sobie prawo do decydowania, kto będzie mógł tam wyjeżdżać. Jak wskazano, zaistnienie zdarzeń w dniach 13 - 18 marca 2017 r. wynikało w zasadniczej mierze z postępowania w sprawie o stalking i jest z nim ściśle powiązane, nie ulega przy tym kwestii, że wyłącznie oskarżony jest odpowiedzialny za zachowania wobec T. S., które skłoniły ją do złożenia zawiadomienia w dniu 24 listopada 2016 r., jest to poparte obszernym materiałem

dowodowym a oskarżony za te zachowania został już prawomocnie skazany. Nadmienić trzeba, że po uchyleniu jego poszukiwań i stawieniu się do Prokuratury w dniu 26 października 2018 r. oskarżony udał się wprost do D., wiedząc że pracuje tam pokrzywdzona. Wyjaśnił, że było to następstwem wypadku drogowego, jaki miał tam jego kuzyn, w ocenie sądu jednak wykorzystał to jako pretekst a pojechał tam demonstracyjnie, aby pokazać się pokrzywdzonej i zastraszyć ją, nieprzypadkowo tego samego dnia grożono również A. K.. Nie sposób przyjąć, że te zdarzenia zostały zaaranżowane przez pokrzywdzoną, żeby zaszkodzić oskarżonemu.

Nie dano wiary, że zdarzenia w dniach 13 - 18 marca 2017 r. były zorganizowane przez "osoby kontrolujące granicę", które żądały wyjaśnień co do konfliktu oskarżonego i A. K. oraz uszkodzenia (przez kopanie na przejściu) samochodu B. (...) i że K. V. znajdował się tam w sytuacji identycznej jak pokrzywdzony, gdyż stoją w sprzeczności z materiałem dowodowym, w szczególności uznanymi za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonych, są też niekonsekwentne, gdyż

oskarżony w innym miejscu wyjaśniał, że za organizację zdarzenia odpowiada A. K..

W ocenie sądu nie ulega żadnej wątpliwości, że w zdarzenie zaangażowane zostały nieustalone osoby z r. (...) środowiska przestępczego, ale stało się tak z inicjatywy oskarżonego, który z nimi współdziałał, nie był w pozycji równorzędnej do pokrzywdzonego, o czym świadczy szereg okoliczności wyżej wskazanych, jak i jednoznacznie dowodzą tego zeznania pokrzywdzonych. To, że w samochodzie A. K. znaleziono dokumenty z akt wcześniejszej sprawy karnej z B. i wydruki smsów, jakie wysyłał oskarżony do T. S. nie świadczą, że za zorganizowaniem "spotkania" w O. K. stał pokrzywdzony, również oskarżony dysponował tam takimi dokumentami, które miano przetłumaczyć (za pieniądze pokrzywdzonych).
Również fakt, że początkowo K. V. wśród osób r. (...) nie było i trzeba było po niego dzwonić o tym nie świadczy, gdyż wziąć trzeba pod uwagę jego późniejsze ustalone zachowania. Pokrzywdzeni z pewnością nie zorganizowali własnego przetrzymywania w R.

(...) (w przypadku A. K. czterodniowego - bez żadnych rzeczy osobistych), nie wspominając o innych elementach, jak kradzież pieniędzy i samochodu, wymuszaniu, groźbach karalnych czy biciu.

Oceniając wiarygodność obecnych wyjaśnień oskarżonego należy mieć na uwadze, że w dniu 26 marca 2017 r. napisał do T. S. "...pamiętasz smsy gdzie pisałem że cała wasza brudna banda zostanie (wulg.) ZROBIŁEM TO (...) AUTO ZA 70 tys jest teraz moje" (k. 180)

Sąd uwzględnił wyjaśnienia, w zakresie w jakim K. V. zaprzeczył, aby groził A. K. w dniu 26 października 2018 r. Oskarżony wskazał, że niemożliwym było, aby zdołał po przesłuchaniu w Prokuraturze Rej. w Olsztynie udać się do miejscowości T., grozić pokrzywdzonemu a następnie udać się do D., gdzie doszło do jego zatrzymania. Sąd miał jednak w szczególności na uwadze, że z zeznań A. K. wynikało, że nie widział sprawcy, słyszał jedynie głos z samochodu, co nasuwa wątpliwości co do osoby sprawcy, którego pokrzywdzony rozpoznał po głosie jako oskarżonego, jedynie po krótkim okrzyku. W ocenie sądu nie jest wykluczone, że sprawcą mógł być

	<p>oskarżony, biorąc pod uwagę odległość z D. do m. T., zwłaszcza biorąc pod uwagę niejasności w zakresie przemieszczania się oskarżonego po opuszczeniu siedziby prokuratury, nie jest to jednak potwierdzone ponad wszelką wątpliwość. Pokrzywdzonemu groziły w tamtym okresie (podjeżdżały pod dom) również inne nieustalone osoby, być może powiązane z oskarżonym, ale nie dowiedziono tego.</p>		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, II, III, IV	K. V. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>- czyn przypisany w pkt I stanowi przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>- czynem przypisanym w pkt II oskarżony wyczerpał znamiona określone w art. 189 § 1 k.k.</p>			

<p>- czyny przypisane w pkt III i IV stanowią przestępstwa określone w art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Wskazane w zarzucie kwalifikacje prawne zdaniem sądu w pełni i należyście odzwierciedlają przypisane oskarżonemu zachowania.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	V	K. V. (1)

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
mając na uwadze okoliczności wskazane w części 2.2 uzasadnienia sąd uznał, że brak jest dowodów jednoznacznie potwierdzających dopuszczenie się przez oskarżonego zarzucanego mu w pkt V czynu.			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. V. (1)	I, II, III, IV	I, II, III, IV	wymierzając kary za przypisane przestępstwa sąd miał na uwadze bardzo znaczny stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia, w szczególności w zakresie dot. pkt I. Uwzględnił działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób planowy, w porozumieniu z innymi osobami. Miał na uwadze okoliczności wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k., jak również uprzednią karalność oskarżonego. Kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu, jak i kara

			łącznie są w ocenie sądu adekwatne i spełnia cele zapobiegawcze oraz w zakresie społecznego oddziaływania
5. ROZSTRZYGNIECIA <i>ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. V. (1)	VII		zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (art. 63 § 1 k.k.)
K. V. (1)	VIII		orzeczono na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek kompensacyjny - obowiązek naprawienia szkody na rzecz A. K. zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego (równowartość skradzionych pieniędzy, w tym kwot w Euro i Rublach, według kursu NBP) W zakresie wniosku pokrzywdzonej T. S. w ocenie sądu przyznana kwota jest adekwatna do zakresu krzywdy (negatywnych doznań psychicznych, na jakie była narażona w wyniku działań oskarżonego). W pozostałym zakresie żądanie sąd uznał za nadmierne, jednak nie zamyka to roszczeń pokrzywdzonej (art. 415 § 2 k.p.k.)

K. V. (1)	IX		uwzględniono jako słuszny wniosek oskarżyciela w przedmiocie orzeczenia zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 100 m. na okres lat 10 co do każdego z nich (art. 41a § 1 i § 4, art. 43 § 1 k.k.). Jest to uzasadnione charakterem przypisanych oskarżonemu czynów.
K. V. (1)	X		dowód rzeczowy zbędny dla postępowania nakazano zwrócić oskarżonemu (art. 230 § 2 k.p.k.)
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Czyny podlegają polskiej jurysdykcji z uwagi na zasadę wielomiejscowości czynu (art. 6 § 2 k.k.) Czyn uważa się za popełniony w miejscu, gdzie min. skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru</p>			

sprawcy miał nastąpić, co niewątpliwie odnosi się do oczekiwanego skutku wywarcia wpływu na świadków (zmuszenie do zmiany zeznań obciążających K. V. i skłonienie do zaniechania powiadomienia polskich organów ścigania o fakcie wzięcia i przetrzymywania zakładnika oraz pozbawienia wolności pokrzywdzonych). Dla stosowania ustawy karnej polskiej wystarczającym jest, że przynajmniej jeden z czynów zarzuconych oskarżonemu został popełniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 5 i 6 § 2 k.k.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

XI

art. 624 § 1 k.p.k. - oskarżonego zwolniono od zapłaty kosztów, mając na uwadze brak dochodów i pozbawienie wolności

7. Podpis